

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973)

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

Nr. 141.563 van 3 maart 2005

A. 78.783/XIII-690

In zake: **het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Brussel,**

tegen:

het Brussels Hoofdstedelijk Gewest,
vertegenwoordigd door zijn Regering,
dat woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Marc UYTENDAELE, advocaat,
Kapitein Crespelstraat 2-4
1050 Brussel.

A.92.036/XIII-1714

In zake: **het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Brussel,**

tegen:

het Brussels Hoofdstedelijk Gewest,
vertegenwoordigd door zijn Regering,
dat woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Philippe COENRAETS, advocaat,
Terkamerenlaan 27
1000 Brussel.

DE RAAD VAN STATE, XIIIe KAMER,

Gezien het op 29 mei 1998 ingediende verzoekschrift, waarbij het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Brussel de nietigverklaring vordert van het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van

19 februari 1998 houdende instelling van de procedure tot bescherming als landschap van [het] Koevijverdal te Neerpede te Anderlecht (zaak A.78.783/XIII-690);

Gezien het op 23 mei 2000 ingediende verzoekschrift, waarbij het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Brussel de nietigverklaring vordert van het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 18 februari 2000 tot bescherming als landschap van het Koevijverdal van Neerpede te Anderlecht (zaak A.92.036/XIII-1714);

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer QUINTIN, eerste auditeur-afdelingshoofd bij de Raad van State, opgemaakt op basis van artikel 12 van de algemene procedureregeling;

Gelet op de beschikkingen van 25 september 2003, waarbij de neerlegging van de dossiers en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen, gezien de verzoeken tot voortzetting van de procedure ingediend door verzoeker en gezien de laatste memorie van de verwerende partij;

Gelet op de beschikkingen van 13 januari 2004, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaken voorkomen op de terechtzitting van 12 februari 2004;

Gehoord het verslag van de heer DAOUT, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mevr. S. MOENS DE HASE, bestuurssecretaris, die voor de verzoekende partij verschijnt, van Mr. I. DUPONT, loco Mr. M. UYTTENDAELE, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt in de zaak A.78.783/XIII-690, en van Mr. Chr. LEPINOIS, loco Mr. Ph. COENRAETS, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt in de zaak A.92.036/XIII-1714;

Gehoord het eensluidend advies van de heer QUINTIN, eerste auditeur-afdelingshoofd;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van het beroep:

1. Het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Brussel verklaart eigenaar te zijn van verscheidene percelen in het Koevijverdal te Anderlecht, tussen de Tarwestraat, de Koevijverstraat en de spoorweglijn Brussel-Gent; die percelen zijn kadastraal bekend onder 7de afdeling, sectie G, nummers 324b, 330, 331/2, 334a, 325b, 327b, 328a, 329, 329/2, 338, 339, 20 en 21a.

2. Op 16 maart 1995 besluit de Brusselse Hoofdstedelijke Regering de procedure in te stellen om het Koevijverdal van Neerpede te Anderlecht te beschermen als landschap op grond van de wetenschappelijke en historische waarde ervan. Het besluit steunt op een advies van 16 februari 1994 van de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen. In zijn brief van 24 juli 2003 aan de auditeur-rapporteur merkt de advocaat van de verwerende partij in zaak A.78.783/XIII-690 op dat het Gewest het advies van de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen d.d. 16 februari 1994 dat in de aanhef van het besluit van 16 maart 1995 wordt vermeld, niet heeft kunnen terugvinden en niet heeft kunnen verkrijgen van de voornoemde Commissie.

3. Op 25 juli 1995 schrijft het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Brussel dat het tegen de bescherming gekant is, omdat die bescherming, gelet op de ter plaatse geldende stedenbouwkundige voorschriften, volgens dat OCMW onnodig is en bovendien zou beletten dat de percelen als bouwgrond kunnen worden verkocht. De verwerende partij stelt dat die klacht te laat is ingesteld, maar ze brengt geen stuk in de debatten waaruit blijkt dat het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Brussel in kennis is gesteld van het voornemen om het Koevijverdal als landschap te beschermen.

4. Op 2 juli 1997 schrijven de voorzitter en de secretaris van de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen dat de commissie het dossier op haar vergadering van dezelfde dag zou hebben onderzocht en om een beschermingsbesluit zou hebben verzocht. De notulen van de vergadering van de commissie van 2 juli 1997 zijn niet overgelegd.

5. Op 10 juli 1997 besluit de Brusselse Hoofdstedelijke Regering het Koevijverdal van Neerpede te Anderlecht als landschap te beschermen op grond van de wetenschappelijke en historische waarde ervan.

6. Het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Brussel stelt op 24 oktober 1997 bij de Raad van State een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring van het besluit van 10 juli 1997 in (zaak A.76.122/X-7832). Bij arrest nr.72.627 van 20 maart 1998 wordt de vordering tot schorsing niet-ontvankelijk verklaard en afgewezen. Bij arrest nr. 77.669 van 16 december 1998 wordt het beroep tot nietigverklaring verworpen, omdat het verzoekende OCMW geen memorie van wederantwoord heeft ingediend.

7. Op 19 februari 1998 trekt de Brusselse Hoofdstedelijke Regering het besluit van 10 juli 1997, dat meer dan twee jaar na instelling van de procedure is uitgevaardigd, in en besluit ze om een nieuwe procedure in te stellen houdende bescherming als landschap van het Koevijverdal van Neerpede te Anderlecht op grond van de wetenschappelijke en historische waarde ervan. Die waarde wordt toegelicht in de korte uiteenzetting die bij het besluit is gevoegd.

8. Het besluit van 19 februari 1998 is de handeling die met het eerste beroep wordt bestreden en luidt als volgt:

" Gelet op de ordonnantie van 4 maart 1993 inzake het behoud van het onroerende erfgoed, inzonderheid de artikels 18 en 23;

Gelet op het besluit van de Regering van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest van 10 juli 1997 houdende bescherming als landschap van de Koevijverdal te Neerpede te Anderlecht;

Overwegende dat het beschermingsbesluit van 10 juli 1997 werd genomen na de termijn van twee jaar zoals voorzien in artikel 22 van de ordonnantie van 4 maart 1993 inzake het behoud van het onroerende erfgoed;

Overwegende dat het voorbijstrijken van de termijn op geen enkele manier afbreuk doet aan de wetenschappelijke en historische (waarde) van dit opmerkelijk landschap;

Overwegende dat het landschap bovendien op de kaart van de groene structuur staat, zoals opgesteld in november 1997 door het Brussels Instituut voor Milieubeheer in het kader van zijn programma inzake de groene structuur; overwegende dat uit dit document de onmiskenbare waarde blijkt van het behoud van dit uitzonderlijk landschap;

Op de voordracht van de Minister van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest belast met Plaatselijke Besturen, Tewerkstelling, Huisvesting en Monumenten en Landschappen;

BESLUIT:

Artikel 1. - Wordt ingesteld de procedure tot bescherming als landschap van de Koevijverdal te Neerpede, bekend ten kadaster te Anderlecht, 7de afdeling, sectie G, enig blad, percelen 324b, 330, 330/2, 323b, 223/2 b, 331/2, 331, 334b, 334a, 333, 337, 335, 336, 352, 353, 354b, 354a, 355, 351a, 351b, 350, 356, 361a, 361b, 361c, 362, 367a, 367/2 a, 349b, 349a, 348d, 348p, 348g, 348m, 347k, 346, 345, 370, 371, 372, 373, 369 wegens zijn wetenschappelijke en historische waarde, zoals nader bepaald in bijlage 1 gevoegd bij dit besluit.

De afbakening van het geheel wordt aangeduid op het plan gevoegd bij bijlage II van dit besluit.

Art. 2 - De vrijwaringszone met betrekking tot het in artikel 1 vermelde landschap omvat het geheel van de percelen en de wegen, evenals gedeelten van de percelen en de wegen opgenomen in de omtrek, zoals die afgebakend wordt op het plan dat toegevoegd is in bijlage II van dit besluit.

Art. 3 - De bijzondere behoudsvoorwaarden zijn de volgende:

- a) Het gebruik, de opslag of de aanmaak van stoffen die schadelijk kunnen zijn voor de ontwikkeling en de groei van de aanplantingen, de fauna en de flora of voor de kwaliteit van het water, zijn verboden.
- b) Het plaatsen van reclameborden is verboden.
- c) Het aansteken van vuur onder de bomen is verboden.
- d) De plaatsing van eender welke installatie, hierbij inbegrepen woonwagens en caravans (met uitzondering van werkhuisjes of tijdelijke uitrustingen voor culturele evenementen) is verboden.
- e) De opslag en bewaring van materialen, het storten van huisafval, vuilnis en afval van eender welke aard is verboden.
- f) Elke nieuwe constructie is verboden. Constructies met een uitsluitend didactisch of wetenschappelijk doeleinde kunnen worden toegelaten.
- g) Het gewoon onderhoud van de bomen (het verwijderen van dode of gebroken takken, het verzorgen van beschadigde plekken) is verplicht.

Art. 4. - Het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 10 juli 1997 tot bescherming als landschap van de Koevijverdal te Neerpede te Anderlecht wordt ingetrokken.

Art. 5 - De minister bevoegd voor de monumenten en landschappen is belast met de uitvoering van dit besluit.

(...)

BIJLAGE I (...)

Ligging: gelegen in de landelijke entiteit Neerpede, tussen de Koevijverstraat, Bietenstraat, en de spoorweglijn Gent Sint-Pieters tot Brussel-Zuid.

Oppervlakte bij benadering : 24 ha

Beknopte beschrijving:

Deze uitgestrekte, secundaire depressie van de Neerpedebeek ligt tussen de Tarwestraat, de Koevijverstraat en de spoorweg Brussel-Gent. Het landschap

met grote esthetische waarde wordt hier gevormd door weiden, begroeid met grashaver en Ray-grass: er grazen paarden, runderen en bij gelegenheid schapen. Er zijn eveneens velden met tarwe, bieten of maïs alsook drassig weiland. De vochtige weiden vertonen een karakteristieke vegetatie van rietplanten o.a. in de gedeelten waar we vooral moerasspirea en valeriaan aantreffen.

Talrijke oude fruitbomen evenals meerdere rijen knotwilgen van verschillende ouderdom accentueren het landschap. De knotwilgen begrenzen hier en daar een gedeelte van de weiden langs de wandelwegen. Het landschap wordt eveneens gekarakteriseerd door de aanwezigheid van hagen, bestaande uit meidoorn, sleedoorn, hazelaar, vlier, iep. We zien op bepaalde plaatsen hoog opgeschoten elzen: daar groeien vaak ook andere grotere bomen zoals de zomereik, de es of de populier.

Men bemerkt onder meer een spoorwegberm, die zeer interessant is (verslag van het BIM, 1992) omwille van zijn rijke fauna en flora en omwille van zijn essentiële rol als verbindingszone tussen de site en het gebied buiten het gewest (ecologisch weefsel). Men vindt hier onder andere een grasachtige vegetatie, die vooral op kalkgrond gedijt. Deze vegetatie is opmerkelijk verscheiden door enkele zeldzamere soorten zoals het leverkruid, de boksbaard, de margriet of de pastenaak.

Neerpede is een zeer oud historisch centrum, waar sinds lang landbouw en veeteelt werden beoefend. Op de kaart van Ferraris (ca. 1777) ziet men de aanwezigheid van een waterloop, omzoomd met rijen bomen en drassige weilanden alsook enkele woningen her en der verspreid langs de beek en enkele wegen. Dit landschap bleef vrij onaangetast en bewaarde aldus een groot deel van zijn originaliteit.

Waarde van het goed volgens de maatstaven bepaald in artikel 2, 1°, van de ordonnantie van 4 maart 1993 inzake het behoud van het onroerend erfgoed:

De site heeft een historische en esthetische waarde omdat het hier gaat om een uniek landschap in het Brussels Gewest, meer in het bijzonder in de Pedevallei.

De wetenschappelijke waarde ligt in de aanwezigheid van plaatselijke zones van grote biologische waarde, zoals aangetoond in het verslag van het BIM in 1992.

(...)

BIJLAGE II (...).

9. Dat besluit wordt ter kennis gebracht van de eigenaars op 3 april 1998.

10. Er blijken twee bezwaarschriften te zijn ingediend tegen het nieuwe voorstel tot bescherming; het ene gaat uit van de NV DISTRIGAS, die vraagt om acht te slaan op de installaties voor gasvervoer die ze in de buurt exploiteert; het andere is van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Brussel. In zijn brief van 14 mei 1998 schrijft het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn het volgende:

" Hierbij delen wij u mee dat onze Raad, eigenaar van het genoemde goed, op zijn vergadering van 5 mei 1998 besloten heeft om de volgende opmerkingen tegen dat voornemen te maken.

Het gaat om akkers die bebouwd worden door een landbouwer volgens de pachtcontractvoorwaarden. Die eigendommen hebben geen enkele bijzondere wetenschappelijke, historische of esthetische waarde.

De bescherming van dat eigendom is in feite onnodig, aangezien dat terrein nu al in het gewestplan en in het GewOP beschermd is als gebied voor land- en tuinbouw.

Dat alles is een waarborg voor het natuurbehoud in het kader van een rationeel beheer dat voor een vast bodemgebruik zorgt.

Het zou evenwel zinloos zijn te beweren dat de percelen langs aangelegde wegen op kortere of langere termijn geen bouwgrond zouden kunnen worden in plaats van groengebied.

De wijk zou daardoor niet onaangenamer worden, maar zou een aantrekkelijke woonomgeving kunnen zijn voor inwoners die anders soortgelijke woonvoorwaarden buiten het Brussels Gewest zouden zoeken.

Het OCMW houdt dat terrein, dat een aanzienlijk kapitaal zou opbrengen als het als bouwgrond zou worden verkocht, in reserve.

Door de bescherming als landschap zal zulk een bestemming definitief onmogelijk worden en zal het OCMW dus een toekomstige bron van inkomsten verliezen die het ongetwijfeld nog nodig zal hebben om zijn taken te vervullen.

Zo een drastische maatregel is zeker niet nodig voor de ruimtelijke ordening van de Agglomeratie, noch uit een stedenbouwkundig oogpunt, noch uit een economisch oogpunt.

De beoogde doelstellingen kunnen net zo goed bereikt worden via stedenbouwkundige voorschriften die het landelijke karakter van het landschap beklemtonen.

Om al die redenen zouden wij het op prijs stellen indien u zou afzien van het voornemen om het Koevijverdal te beschermen en zelfs een strook van 50 m langs de wegen zou aanleggen en de terreinen tot woongebied zou omvormen onder voorwaarden die de mogelijkheid bieden om het landelijke karakter van het landschap te bewaren".

11. Op 5 maart 1999 schrijven de voorzitter en de secretaris van de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen het volgende aan de Minister-President van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering:

" Overeenkomstig artikel 21, § 2, van de ordonnantie van 4 maart 1993 inzake het behoud van het onroerende erfgoed en na op onze vergadering van 3 maart 1999 de stukken te hebben onderzocht die voortvloeien uit het onderzoek dat voorafgaat aan de eventuele bescherming van het bovengenoemde goed als landschap, verzoeken wij u ons voorstel te bekrachtigen via een beschermingsbesluit.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Anderlecht heeft immers geen enkele opmerking gemaakt en aan de opmerkingen van het OCMW

van Brussel en van de maatschappij DISTRIGAS kan als volgt tegemoet gekomen worden:

De beperking op het uitoefenen van het eigendomsrecht op het landschap in kwestie is het gevolg van het bouwverbod zoals opgelegd door de stedenbouwkundige voorschriften van het gewestplan (groengebied) en het ontwerp van het gewestelijk bestemmingsplan (parkgebied).

De bescherming sluit perfect aan op de stedenbouwkundige voorschriften die van toepassing zijn op dit gebied om het beheer ervan beter te controleren.

Het landschap wordt in het gewestplan als groengebied aangegeven; deze bestemming wil het behoud van het landschap waarborgen. Het is dan ook niet redelijk de bestemming ervan te willen wijzigen;

De bescherming van het landschap is niet van die aard dat ze het behoud van de installaties van de maatschappij Distrigas in gevaar wil brengen. Ze beperkt net de bouwmogelijkheden in de omgeving van de installaties en dus de eventuele risico's die verbonden zijn aan dit soort constructies.

Daarenboven wordt de historische en artistieke waarde aangetoond in de motivering van de dienst Monumenten en Landschappen die bij het besluit van 19 februari 1998 is gevoegd.

De vrijwaringszone is het gebied dat is afgebakend op het plan dat bij dat besluit is gevoegd".

12. Op 18 februari 2000 besluit de Brusselse Hoofdstedelijke Regering het Koevijverdal van Neerpede te Anderlecht te beschermen op grond van de wetenschappelijke en historische waarde ervan. Dat besluit, dat de handeling vormt die met het tweede beroep wordt bestreden, luidt als volgt:

" Gelet op de ordonnantie van 4 maart 1993 inzake het behoud van het onroerende erfgoed, inzonderheid op artikel 18;

Gelet op het besluit van de Regering van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest van 19 februari 1998 houdende instelling van de procedure tot bescherming als landschap van het Koevijverdal van Neerpede te Anderlecht;

Gelet op het gunstig advies van de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen uitgebracht op 3 maart 1999;

Overwegende dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Anderlecht geen bedenkingen over de beschermingsprocedure heeft meegedeeld binnen de termijn opgelegd krachtens artikel 21 van de ordonnantie van 4 maart 1993;

Overwegende dat het OCMW van Brussel, eigenaar van een deel van het goed, op 14 mei 1998 zijn opmerkingen heeft meegedeeld en dat deze als volgt kunnen worden samengevat:

Het OCMW verzet zich tegen het beschermingsprincipe zelf en bijgevolg tegen de wetenschappelijke en historische waarde van het landschap. Het vindt de bescherming onnodig omdat de stedenbouwkundige verplichtingen streng genoeg zijn om het behoud van het gebied te verzekeren en op al dan niet lange termijn zou het gebied een andere bestemming kunnen krijgen (bouwgrond).

Het OCMW wijst erop dat door deze beschermingsmaatregel de gronden in kwestie hun waarde verliezen en niets meer opbrengen.

Deze opmerkingen kunnen als volgt worden tegemoet gekomen:

De beperking op het uitoefenen van het eigendomsrecht op het landschap in kwestie is het gevolg van het bouwverbod zoals opgelegd door de stedenbouwkundige voorschriften van het gewestplan en het ontwerp van het gewestelijk bestemmingsplan (landbouwgebied);

De bescherming sluit perfect aan op de stedenbouwkundige voorschriften die van toepassing zijn op dit gebied om het beheer ervan beter te controleren;

Het landschap wordt in het gewestplan als groengebied aangeduid; deze bestemming wil het behoud van de landschappen verzekeren. Het is dan ook niet redelijk de bestemming ervan te willen wijzigen;

Overwegende dat de maatschappij Distrigaz in haar brief van 13 mei 1998 op het bestaan van belangrijke ondergrondse leidingen wijst die de hoofdstad van gas voorzien en dat er zich bovengronds installaties bevinden in het landschap; overwegende dat de genoemde maatschappij opmerkt dat deze installaties onder de wet van 12 april 1965 en de krachtens deze wet uitgevaardigde besluiten vallen en bijgevolg verzoekt om hiermee rekening te houden, zodat hun veiligheid en werking verzekerd kan worden;

Deze opmerkingen kunnen als volgt worden tegemoet gekomen:

De bescherming van het landschap is niet van die aard dat ze het behoud van de installaties van de maatschappij Distrigaz in gevaar wil brengen. Ze beperkt net de bouw mogelijkheden in de omgeving van de installaties en dus de eventuele risico's die verbonden zijn aan dit soort constructies.

Op de voordracht van de Minister-Voorzitter van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering en van de Staatssecretaris belast met Monumenten en Landschappen,

BESLUIT:

Artikel 1 - Wordt beschermd als landschap het Koevijverdal van Neerpede, gelegen te Anderlecht, bekend ten kadaster te Anderlecht, 7de afdeling, 330/2, 323 b, 323/2 b, 331/2, 331, 334 b, 334 a, 333, 337, 335, 336, 352, 353, 354 b, 354 a, 355, 351 a, 351 b, 350, 356, 361 a, 361 b, 361 c, 362, 367 a, 367/2 a, 349 b, 349 a, 348 d, 348 p, 348 g, 348 m, 347 k, 346, 345, 370, 371, 372, 373, 369 wegens zijn wetenschappelijke, en historische waarde, zoals nader bepaald in bijlage I van dit besluit.

De afbakening van het landschap wordt aangeduid op het plan in bijlage II van dit besluit.

Art. 2 - De vrijwaringszone met betrekking tot het in artikel 1 vermelde landschap omvat het geheel van de percelen en de wegen, alsook gedeelten van de percelen en de wegen opgenomen in de omtrek zoals afgebakend op het plan in bijlage II van dit besluit.

Art. 3 - De bijzondere behoudsvoorwaarden zijn de volgende :

- a) Het gebruik, de opslag of de aanmaak van stoffen die schadelijk kunnen zijn voor de ontwikkeling en de groei van de aanplantingen en de fauna en de flora of voor de kwaliteit van het water zijn verboden.

- b) Het plaatsen van reclameborden is verboden.
- c) Het aansteken van vuur onder de bomen is verboden.
- d) De opslag en de bewaring van materialen, het storten van huisafval, vuilnis en afval van eender welke aard is verboden.
- e) Het gewoon onderhoud van de bomen (het verwijderen van dode of gebroken takken, het verzorgen van de beschadigde plekken) is verplicht.
- f) Elke nieuwe constructie is verboden. Constructies met een uitsluitend didactisch en wetenschappelijk doeleinde kunnen toegelaten worden.
- g) De plaatsing van om het even welke installatie, hierbij inbegrepen woonwagens en caravans (met uitzondering van werkhuisjes of tijdelijke uitrustingen voor culturele evenementen) is verboden.

(...)

BIJLAGE I (...)

Ligging : gelegen in de landelijke entiteit Neerpede, tussen de Koevijverstraat, Bietenstraat, en de spoorweglijn Gent Sint-Pieters tot Brussel-Zuid.

Oppervlakte bij benadering : 24 ha

Beknopte beschrijving:

Deze uitgestrekte, secundaire depressie van de Neerpedebeek ligt tussen de Tarwestraat, de Koevijverstraat en de spoorweg Brussel-Gent. Het landschap met grote esthetische waarde wordt hier gevormd door weiden, begroeid met grashaver en Ray-grass; er grazen paarden, runderen en bij gelegenheid schapen. Er zijn eveneens velden met tarwe, bieten of maïs alsook drassig weiland. De vochtige weiden vertonen een karakteristieke vegetatie van rietplanten o.a. in de gedeelten, waar we vooral moerasspirea en valeriaan aantreffen.

Talrijke oude fruitbomen evenals meerdere rijen knotwilgen van verschillende ouderdom accentueren het landschap. De knotwilgen begrenzen hier en daar een gedeelte van de weiden langs de wandelwegen. Het landschap wordt eveneens gekarakteriseerd door de aanwezigheid van hagen, bestaande uit meidoorn, sleedoorn, hazelaar, vlier, iep. We zien op bepaalde plaatsen hoog opgeschoten elzen: daar groeien vaak ook andere grotere bomen zoals de zomereik, de es of de populier.

Men bemerkt onder meer een spoorwegberm, die zeer interessant is (verslag van het BIM, 1992) omwille van zijn rijke fauna en flora en omwille van zijn essentiële rol als verbindingszone tussen de site en het gebied buiten het gewest (ecologisch weefsel). Men vindt hier onder andere een grasachtige vegetatie, die vooral op kalkgrond gedijt. Deze vegetatie is opmerkelijk verscheiden door enkele zeldzamere soorten zoals het leverkruid, de boksbaard, de margriet of de pastenaak.

Neerpede is een zeer oud historisch centrum, waar sinds lang landbouw en veeteelt werden beoefend. Op de kaart van Ferraris (ca. 1777) ziet men de aanwezigheid van een waterloop, omzoomd met rijen bomen en drassige weilanden alsook enkele woningen her en der verspreid langs de beek en enkele wegen. Dit landschap bleef vrij onaangestast en bewaarde aldus een groot deel van zijn originaliteit.

Waarde van het goed volgens de maatstaven bepaald in artikel 2, 1°, van de ordonnantie van 4 maart 1993 inzake het behoud van het onroerend erfgoed:

De site heeft een wetenschappelijke en historische waarde omdat het hier gaat om een uniek landschap in het Brussels Gewest, meer in het bijzonder in de Pedevallei.

De wetenschappelijke waarde ligt in de aanwezigheid van plaatselijke zones van grote biologische waarde, zoals aangetoond in het verslag van het BMI in 1992.

BIJLAGE II (...)"

Overwegende dat de beide beroepen verknocht zijn en dat er grond is om ze samen te voegen;

Overwegende dat de verwerende partij in het eerste beroep (A.78.783/XIII-690) een exceptie van niet-ontvankelijkheid opwerpt op de grond dat noch uit het verzoekschrift tot nietigverklaring, noch uit het door verzoeker ingediende dossier zou blijken dat de raad voor maatschappelijk welzijn op rechtsgeldige wijze beslist heeft om dat beroep in te stellen;

Overwegende dat in het verzoekschrift tot nietigverklaring uitdrukkelijk wordt vermeld dat de raad voor maatschappelijk welzijn op zijn vergadering van 5 mei 1998 beslist heeft om een beroep tot nietigverklaring in te stellen tegen het besluit van 19 februari 1998; dat de beslissing van 5 mei 1998 zich in het dossier bevindt dat bij het verzoekschrift tot nietigverklaring was gevoegd, aangezien de overlegging van dat stuk uitdrukkelijk wordt vermeld in de lijst van de stukken die bij het verzoekschrift is gevoegd; dat de exceptie van niet-ontvankelijkheid kennelijk volstrekt ongegrond is;

Overwegende dat de verwerende partij in het tweede beroep (A.92.036/XIII-1714) een exceptie van niet-ontvankelijkheid opwerpt die wordt afgeleid uit de ontstentenis van belang van verzoeker, die geen nadeel zou ondervinden van de tweede bestreden handeling, daar die niet aan zijn rechtspositie raakt, aangezien de beperking "op het uitoefenen van zijn eigendomsrecht" voortvloeit uit de reeds bestaande stedenbouwkundige voorschriften; dat ze als argument aanvoert dat verzoeker zelf stelt dat de bescherming onnodig is, aangezien de stedenbouwkundige voorschriften het behoud van het gebied waarborgen, terwijl het terrein op kortere of langere termijn een andere bestemming kan krijgen (bouwgrond);

Overwegende dat verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de tweede bestreden handeling een ongunstige invloed heeft op zijn situatie, aangezien

de bescherming beperkingen stelt aan zijn mogelijkheden om vrij over zijn eigendom te beschikken en hem aldus een bron van inkomsten ontnemt die hij nodig heeft om zijn taken te vervullen, namelijk maatschappelijke hulp bieden aan de minstbedeelden; dat hij in zijn memorie van wederantwoord uitlegt dat de bescherming zijn eigendomsrecht sterker inperkt dan de stedenbouwkundige voorschriften en dat hij daarom de nietigverklaring vordert; dat hij bij wijze van voorbeeld verwijst naar het optrekken van gebouwen voor landbouwdoeleinden die toegestaan zouden worden in agrarisch gebied, maar die door de bescherming verboden zouden worden en opmerkt dat hij, toen hij de bescherming onnodig heeft genoemd, na het bestaan van een eventuele wetenschappelijke, historische of esthetische waarde te hebben betwist, gelet op de ontstentenis van dergelijke waarde, daarmee gewoon heeft willen zeggen dat de bescherming overbodig was, aangezien het landelijke karakter van het landschap al voldoende beschermd wordt door de bestaande bepalingen;

Overwegende dat de eigenaar van een als landschap beschermd perceel, wiens eigendomsrechten beperkt worden door de verbodsbepalingen die in het beschermingsbesluit vervat zijn, in de regel daarmee alleen al het wettelijk belang rechtvaardigt om de nietigverklaring van dat besluit te vorderen, ongeacht de bepalingen van de plannen van aanleg; dat de beperkingen die aan het eigendomsrecht worden gesteld door het gewestplan en door een bescherming niet dezelfde zijn, en dat de ene beperking in elk geval boven op de andere komt; dat het gewestplan bovendien kan worden herzien zonder dat de bescherming als landschap wordt opgeheven; dat de exceptie van niet-ontvankelijkheid niet kan worden aangenomen;

Wat de middelen betreft die in het eerste beroep worden aangevoerd (A.78.783/XIII-690):

Overwegende dat verzoeker een eerste middel ontleent aan "schending van de artikelen 2, 8 en 23 van de ordonnantie van 4 maart 1993 en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van de bestuurshandelingen"; dat, volgens hem, het landschap lang niet de grote esthetische waarde heeft die in het bestreden besluit wordt geroemd, maar min of meer landelijk is en echter nauw aansluit bij het levendige en sterk verstedelijkte gedeelte van de gemeente Anderlecht en bovendien dicht bij de belangrijke spoorweglijn Brussel-Gent ligt; dat hij aanvoert dat "in de buurt nogal wat woningen liggen, zodat het hier niet gaat om een stuk ongerepte natuur van bijzondere waarde"; dat hij in zijn memorie van wederantwoord opmerkt dat hij de motivering van het bestreden besluit gelezen heeft, maar daaruit niet kan opmaken waarom zijn percelen in het Koevijverdal eventueel zouden moeten worden beschermd en dat hij bijgevolg van oordeel is dat het bestreden besluit niet

voldoet aan het vereiste dat bestuurshandelingen moeten worden gemotiveerd, aangezien het besluit niet gebaseerd is op feitelijk relevante en doorslaggevende redenen; dat verzoeker het volgende stelt:

- de percelen langs de losweg, de spoorweg, de grens met Dilbeek en de Koevijverstraat, waaronder de percelen 324b, 330, 331/2 en 334a die zijn eigendom zijn, zijn gewone velden zonder enige bijzondere waarde;
- het is niet duidelijk hoe de verwerende partij enige esthetische waarde kan toekennen aan dat gebied, aangezien er op de achtergrond, op perceel 323/2b, installaties van DISTRIGAS te zien zijn;
- de door bomen omzoomde, vochtige weiden die worden aangevoerd om de bescherming te rechtvaardigen, zijn gelegen op percelen waarop het besluit tot instelling van de beschermingsprocedure niet van toepassing is en die gedeeltelijk worden ingenomen door het golfterrein van Anderlecht; het zijn echter die percelen die beantwoorden aan de beschrijving van het verslag van het Brussels Instituut voor Milieubeheer (BIM);
- de percelen 20 en 21a ten noorden van de Tarwestraat hebben geen enkele bijzondere waarde, aangezien ze ingeklemd liggen tussen huizen;

Overwegende dat artikel 23 van de ordonnantie van 4 maart 1993 inzake het behoud van het onroerende erfgoed van toepassing is op de beschermingsbesluiten en niet op de besluiten waarbij de beschermingsprocedure wordt ingesteld die onder artikel 19 van die ordonnantie vallen; dat het middel dus juridische grondslag mist, voorzover daarin naar het voormelde artikel 23 wordt verwezen;

Overwegende dat artikel 19, § 1, derde lid, van de voormelde ordonnantie verwijst naar de bewoordingen van artikel 8, § 1, dat als volgt luidt:

- " Het besluit tot inschrijving op de bewaarlijst van een goed dat tot het onroerende erfgoed behoort, moet met redenen worden omkleed, om, in voorkomend geval, tegemoet te komen aan de opmerkingen van de eigenaar en moet de volgende gegevens bevatten:
- 1° een korte beschrijving alsook de eventuele benaming van het goed;
 - 2° de kadastrale aanduiding van het goed;
 - 3° de waarde van het goed, volgens de maatstaven bepaald in artikel 2, 1°.

Met betrekking tot de gehelen, landschappen en archeologische vindplaatsen wordt bij dit besluit een plan van afbakening gevoegd";

Overwegende dat de aanhef van het bestreden besluit en de bijlagen ervan alle vermeldingen bevatten die in artikel 8, § 1, van de ordonnantie worden opgesomd;

Overwegende dat het besluit waarbij de beschermingsprocedure wordt ingesteld weliswaar moet steunen op redenen die verband houden met de historische, archeologische, artistieke, esthetische, wetenschappelijke, sociale, technische of folkloristische waarde van het goed waarvan de bescherming wordt overwogen en moet voortvloeien uit een concreet onderzoek van de gegevens die die waarde rechtvaardigen, maar dat in dat stadium niet alle technische gegevens hoeven te worden onderzocht die het betrokken goed zouden kunnen kenmerken, aangezien de opmerkingen en adviezen die door de procedure worden voorgeschreven, tot doel hebben de bevoegde overheid vollediger in te lichten daaromtrent; dat in het stadium van de instelling van de beschermingsprocedure, die niet met de eigenlijke bescherming mag worden verward, het belang dat met redenen moet worden omkleed het belang is om de beschermingsprocedure in te stellen;

Overwegende dat in de korte uiteenzetting die bij het bestreden besluit is gevoegd weliswaar staat dat het landschap een grote esthetische waarde heeft, maar dat de beschermingsprocedure bij het bestreden besluit niet wordt ingesteld op basis van enige esthetische waarde, doch uitsluitend op basis van de wetenschappelijke en historische waarde van het landschap; dat de argumenten die verzoeker aanhaalt tegen de louter esthetische waarde die aan de instelling van de beschermingsprocedure ten grondslag zou liggen, dus niet relevant zijn;

Overwegende dat het verzoekschrift tot nietigverklaring zich beperkt tot een opsomming van verschillende algemene beweringen die door geen enkel concreet gegeven worden gestaafd; dat verzoeker tot staving van zijn betwisting van de waarde van het landschap geen enkele wetenschappelijke studie of fotoreportage overlegt, noch plannen of literatuur over het landschap; dat hij aldus niet aantoont dat het genoemde landschap van zo geringe waarde is dat de bescherming ervan niet alleen ongerechtvaardigd is, maar dat zelfs geen beschermingsprocedure hoeft te worden ingesteld om het belang ervan in de zin van artikel 2, 1°, van de ordonnantie van 4 maart 1993 te onderzoeken; dat hij evenmin het verslag van het BIM overlegt waarnaar hij in zijn memorie van wederantwoord verwijst;

Overwegende dat de eventuele aanwezigheid van enkele woningen niet onverenigbaar is met het begrip 'landschap' in de zin van artikel 2, 1°, c, van de ordonnantie van 4 maart 1993 waarin dat begrip wordt omschreven als een ruimte "met geen of gedeeltelijke bebouwing"; dat de beoordeling dat het gaat om een interessant landschap evenmin wordt ontzenuwd door de aanwezigheid van woningen of een spoorweg in de buurt van het dal, op de grond dat het niet zou gaan om "een stuk ongerepte natuur van bijzondere waarde", aangezien het in de ordonnantie genoemde begrip 'landschap' niet samenvalt met het begrip 'natuurgebied', maar slaat op "elk werk van de natuur of van de mens of van beide samen"; dat het eerste middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker een tweede middel ontleent aan schending van artikel 14 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, doordat het bestreden besluit machtsoverschrijding oplevert, gelet op de wanverhouding tussen de voor- en nadelen ervan; dat, volgens verzoeker, de bescherming van het Koevijverdal volkomen overbodig zou zijn, aangezien dat terrein al beschermd wordt door het gewestplan en het gewestelijk ontwikkelingsplan (GewOP) als gebied voor land- en tuinbouw, wat het behoud van de natuur al zou waarborgen en dat het bestreden besluit, dat hem strengere verplichtingen oplegt, de waarde van zijn terreinen enorm doet dalen, terwijl de natuur niet beter wordt beschermd dan nu al het geval is door het gewestplan en het GewOP;

Overwegende dat verzoeker niet uitlegt in welk opzicht het bestreden besluit in strijd zou zijn met artikel 14 van de gecoördineerde wetten, aangezien die bepaling tot doel heeft de bevoegdheden van de afdeling Administratie van de Raad van State te omschrijven; dat het middel juridische grondslag mist, voorzover het aan schending van dat artikel wordt ontleend;

Overwegende dat, toen het bestreden besluit werd uitgevaardigd, het landschap volgens het GewOP niet in agrarisch gebied, maar in groengebied lag; dat in artikel 10 van de bijzondere voorschriften betreffende elke perimeter van het GewOP wordt verwezen naar voorschrift 4.3 van het gewestplan, luidens hetwelk alleen handelingen en werkzaamheden kunnen worden toegestaan die strikt noodzakelijk zijn voor de bestemming van die gebieden of rechtstreeks aansluiten bij hun sociale functie, zonder dat de eenheid of de wetenschappelijke, pedagogische of esthetische waarde van die gebieden in twijfel kunnen worden getrokken; dat het landschap volgens het gewestplan en het GewOP in het onderhavige geval in groengebied ligt; dat het besluit van 3 maart 2001 van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering tot goedkeuring van het gewestelijk bestemmingsplan (GBP)

bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 14 juni 2001 van latere datum is dan de twee bestreden handelingen en dus niet op die handelingen kan worden toegepast;

Overwegende dat uit de vermeldingen van het gewestplan over de bestaande situatie weliswaar kan worden opgemaakt dat het landschap van Neerpede sensu lato tevens, op zijn minst gedeeltelijk, onder een bijzonder bestemmingsplan (BBP) van 29 maart 1974 valt dat in het noorden van het gebied zou voorzien in een gebied voor land- en tuinbouw en in het zuiden zou voorzien in een grens die grotendeels samenvalt met de noordelijke grens van het groengebied van het gewestplan, een gebied voor groene ruimten, maar dat geen enkele partij het genoemde BBP heeft overgelegd; dat de Raad van State aldus niet met zekerheid kan vaststellen of het Koevijverdal al dan niet onder de werkingssfeer van het BBP valt en zo ja, onder welk gebied van dat BBP; dat dit BBP bovendien van vroegere datum is dan het gewestplan, dat is goedgekeurd op 28 november 1979, en dat een gebied voor land- en tuinbouw onverenigbaar is met een groengebied, voorzover in het eerste gebied gebouwen voor landbouwdoeleinden mogen worden opgetrokken die niet voldoen aan de voorwaarden van voorschrift 4.3 van het gewestplan; dat verzoeker aldus geen enkel bewijsstuk, zelfs niet enig begin van bewijs levert dat de percelen die binnen het beschermde gebied liggen en eigendom van hem zijn wel behoren tot een gebied voor land- en tuinbouw krachtens een BBP dat hij niet overlegt of aanvoert;

Overwegende, gesteld dat het middel betrekking heeft op de schending van het evenredigheidsbeginsel, dat verzoeker geen rekening houdt met het feit dat het bestreden besluit, waarbij het landschap niet definitief beschermd wordt, alleen tot doel heeft een beschermingsprocedure in te stellen en dat krachtens artikel 28 van de ordonnantie van 4 maart 1993 de gevolgen van de bescherming van het landschap alleen gelden tijdens de duur van die procedure die, als er geen beslissing wordt genomen om het landschap te beschermen, na twee jaar vervalst; dat de beperkingen op het eigendomsrecht niet kunnen worden beschouwd als een schending van het evenredigheidsbeginsel alleen omdat ze verder zouden reiken dan de beperkingen die voortvloeien uit de plannen van aanleg die van toepassing waren toen het bestreden besluit werd uitgevaardigd, waardoor het onmogelijk zou worden ook maar iets te beschermen; dat het tweede middel niet gegrond is;

In verband met de middelen die worden aangevoerd in het tweede beroep (A.92.036/XIII-1714):

Overwegende dat het eerste middel ontleend wordt aan schending van de artikelen 8 en 23 van de voormelde ordonnantie van 4 maart 1993; dat verzoeker aanvoert dat "het plan dat bij de bestreden beslissing is gevoegd zo onduidelijk is dat men niet met zekerheid kan bepalen welke percelen in het beschermde gebied en welke in de vrijwaringszone liggen" en dat "het bestreden besluit dubbelzinnig is voorzover de opsomming van de kadastrale verwijzingen naar de goederen die onder de bescherming vallen verschillend zijn in de Franse en in de Nederlandse versie van de tekst"; dat hij voorts aanvoert dat er, aangezien het besluit dat hem is overgezonden geen eensluidend verklaard afschrift, maar slechts een kopie van een eensluidend verklaard afschrift is, twijfel blijft bestaan omtrent de strekking van de bescherming; dat volgens hem de vraag rijst "hoe de verzoekende partij zeker kan zijn dat het ter kennis gebrachte besluit wel overeenstemt met het besluit dat de Brusselse Hoofdstedelijke Regering heeft goedgekeurd";

Overwegende dat artikel 23 van de voormelde ordonnantie van 4 maart 1993 als volgt luidt:

" Het beschermingsbesluit neemt de verplichte vermeldingen bedoeld in artikel 8 over. Het besluit stelt rondom ieder beschermd goed een vrijwaringszone vast, waarvan het de grenzen bepaalt. Voor de monumenten wordt een plan tot afbakening van de vrijwaringszone aan het besluit toegevoegd, voor de gehelen, landschappen en archeologische vindplaatsen wordt een afbakening van deze gehelen, landschappen en archeologische vindplaatsen aan het besluit toegevoegd";

Overwegende dat noch de in het middel genoemde bepalingen, noch artikel 24 van de ordonnantie van 4 maart 1993 bepalen dat de diensten van de verwerende partij de eigenaars in kennis moeten stellen via een eensluidend verklaard afschrift van het beschermingsbesluit; dat het eventuele gebrek aan zorg dat de diensten van de verwerende partij besteed zouden hebben aan de kennisgeving van haar beslissingen aan de eigenaars, hoe betreuenswaardig ook, echter niets afdoet aan de intrinsieke wettigheid van de beslissing, aangezien het gaat om een latere formaliteit die betrekking heeft op de uitvoering van die beslissing; dat niets het verzoekende OCMW overigens belet om een nieuwe - beter leesbare - kopie te vragen aan de diensten van de verwerende partij;

Overwegende dat het bestreden besluit een bijlage II bevat waarin het landschap en de vrijwaringszone worden afgebakend; dat uit onderzoek van die bijlage, zoals ze bij het administratief dossier is gevoegd, niet kan worden opgemaakt dat het plan met de afbakening van het beschermde landschap en de vrijwaringszone zo onduidelijk en onnauwkeurig zou zijn dat de eigenaars er niet met een minimum

aan zekerheid zouden kunnen uit afleiden welke percelen onder de werkingssfeer van het bestreden besluit vallen; dat de perimeter van het landschap erop is afgebeeld door een donkere vlakke tint, terwijl de vrijwaringszone wordt afgebakend met een stippellijn; dat uit de vergelijking van het bij het bestreden besluit gevoegde plan en het plan van de kadastrale percelen dat de verwerende partij in zaak A.78.783/XIII-690 heeft ingediend niet blijkt dat die afbakening bijzondere problemen zou opleveren die zouden voortvloeien uit, bijvoorbeeld, de gebruikte schaal of de invoeging van delen van kadastrale percelen in de beschermde perimeter;

Overwegende dat uit onderzoek van de tekst van het bij het administratief dossier gevoegde besluit blijkt dat in de opsomming van de kadastrale verwijzingen in artikel 1, in de Nederlandse versie van het besluit sprake is van de percelen 330/2 en 323b, die in de Franse versie niet worden vermeld; dat die percelen evenmin voorkomen in de vermelding die bekendgemaakt is in het Belgisch Staatsblad; dat uit de vergelijking van het beschermingsbesluit met dat van 19 februari 1998 waarbij de procedure wordt ingesteld, blijkt dat de percelen 324b en 330 ook "ontbreken"; dat tevens moet worden opgemerkt dat de opsomming van de kadastrale verwijzingen in de Franse versie begint met een op zich staande letter "b";

Overwegende dat bij het onderzoeken van die stukken blijkt dat bij de redactie van het bestreden besluit een regel van de tekst ongelukkigerwijze is weggevalen:

- de regel waarin, in de Franse versie, de kadastrale verwijzingen 24b, 330, 330/2 en 323b voorkomen;
- de regel waarin, in de Nederlandse versie, de "sectie G" en de nummers 324b en 330 voorkomen;

Overwegende, evenwel, dat al die percelen binnen de perimeter van het beschermde gebied liggen zoals die perimeter is aangegeven op het plan in de voormelde bijlage II, zodat het louter om een verschrijving gaat die niets afdoet aan de wettigheid van de bestreden handeling; dat het eerste middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker een tweede middel ontleent aan schending van artikel 25 van de voormelde ordonnantie van 4 maart 1993; dat hij opmerkt dat het plan met de afbakening van het landschap niet bekendgemaakt is in het Belgisch Staatsblad en aanvoert dat, aangezien alleen de opsomming van de beschermde percelen is bekendgemaakt, de verwerende partij zich niet heeft

gehouden aan de vormvereisten die de wetgever haar heeft opgelegd; dat hij stelt dat dit plan belangrijk is, aangezien het iedereen de mogelijkheid biedt om de omvang van de bescherming nauwkeurig te bepalen, zodat de bekendmaking ervan een essentieel vormvereiste is voor de rechtszekerheid;

Overwegende dat artikel 25 van de ordonnantie van 4 maart 1993 het volgende bepaalt:

" Het beschermingsbesluit wordt tegelijk gezonden aan het Belgisch Staatsblad en aan het Kantoor voor Bewaring der hypotheken. Het wordt bindend de dag waarop het bij wege van vermelding wordt bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad.

Ten aanzien van de overheden en personen bedoeld in artikel 24, § 1, is het besluit bindend te rekenen van de kennisgeving ervan, indien deze aan de bekendmaking in het Belgisch Staatsblad voorafgaat.

Het plan tot afbakening van de vrijwaringszone wordt in het Belgisch Staatsblad bekendgemaakt. Dit geldt eveneens voor het plan tot afbakening van het geheel, van het landschap of van de archeologische vindplaats".

Overwegende dat een onvolledige of onvolmaakte bekendmaking van een handeling die aan dat vormvereiste moet voldoen, op zich niets afdoet aan de wettigheid van die bestuurshandeling; dat de onvolledige of onvolmaakte bekendmaking van een verordening tot gevolg heeft dat die verordening niet bindend is, enerzijds voor de periode vóórdat de eigenaars - zoals in het onderhavige geval verzoeker - in kennis zijn gesteld van het besluit en anderzijds voor alle personen die niet in kennis hoeven te worden gesteld van dat besluit, maar niet kan leiden tot de nietigverklaring van die handeling; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker een derde middel ontleent aan schending van de artikelen 2, 8 en 23 van de voormelde ordonnantie van 4 maart 1993, alsook aan die van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat hij stelt dat het bestreden besluit de bijzondere en buitengewone waarde van het Koevijverdal niet "voldoende" bewijst; dat hij aanvoert dat dit dal geen enkele bijzondere waarde heeft wat de fauna en flora betreft, aangezien het slechts bestaat uit gewone velden zonder enige bijzondere waarde; dat hij stelt dat de verwijzing in de korte uiteenzetting naar een esthetische waarde niet relevant is, aangezien de verwerende partij zou hebben toegegeven dat er geen sprake is van zulk een waarde, daar de bescherming in het bestreden besluit niet meer wordt gemotiveerd in het licht van de esthetische waarde van het landschap; dat, volgens hem, de beschrijving in de korte uiteenzetting een zeer idyllisch beeld van de omgeving geeft dat niet strookt met de werkelijkheid, aangezien het gaat om een min of meer landelijk gebied dat aansluit op het levendige en sterk verstedelijkte deel van de gemeente Anderlecht en dat bovendien dicht bij

de belangrijke spoorweglijn Brussel-Gent ligt; dat daarenboven, volgens verzoeker, de door bomen omzoomde, vochtige percelen die worden aangevoerd om de bescherming te rechtvaardigen op percelen liggen die niet onder het besluit "tot instelling van de beschermingsprocedure (sic)" vallen en die ten dele ingenomen worden door het golfterrein van Anderlecht; dat hij stelt dat de beschrijving in het verslag van het BIM beantwoordt aan die percelen en niet aan de percelen die de regering wil beschermen; dat hij tot slot aanvoert dat in het bestreden besluit ten onrechte wordt opgeworpen dat de beperkingen op de toepassing van het eigendomsrecht niet zouden voortvloeien uit de beschermingsbeslissing, maar uit de voorschriften van het gewestplan en het ontwerp van het GBP, terwijl volgens het gewestplan landbouwactiviteiten zijn toegestaan;

Overwegende dat geen van de partijen, ondanks de opmerkingen van de auditeur-rapporteur, aan de Raad van State het verslag van 1992 van het BIM heeft bezorgd waarnaar wordt verwezen in de korte uiteenzetting die bij het bestreden besluit is gevoegd en dat, volgens die korte uiteenzetting, de "grote biologische waarde" van het landschap zou bewijzen; dat, zoals reeds is opgemerkt, de Raad van State aldus niet kan nagaan of dat verslag de biologische waarde van het gebied al dan niet kan aantonen; dat op zijn minst verzoeker, die zich in zijn memorie van wederantwoord op dat verslag baseert, dat verslag had moeten indienen, hetzij als bijlage bij die memorie, hetzij in antwoord op de vragen van de auditeur-rapporteur; dat de korte uiteenzetting die bij het bestreden besluit is gevoegd, een beschrijving bevat van het landschap en van de waarde van dat landschap uit het oogpunt van de bescherming ervan, terwijl in de aanhef van het besluit tegemoet wordt gekomen aan de opmerkingen die twee eigenaars, onder wie verzoeker, hadden ingediend tijdens de administratieve procedure; dat die motivering toereikend is om de betrokkenen in staat te stellen om te begrijpen waarom het landschap ondanks hun bezwaren wordt beschermd; dat verzoeker niet vermeldt welk specifiek punt niet zou zijn behandeld in de motivering die hij bekritiseert;

Overwegende, in verband met de juistheid van de redenen die tot staving van de bescherming worden aangevoerd, dat de Raad van State zijn beoordeling betreffende de opportuniteit niet in de plaats kan stellen van die van de bevoegde administratieve overheid, maar alleen een beoordeling kan vernietigen die steunt op een dwaling omtrent de feiten die kennelijk verkeerd zou zijn of die zou voortvloeien uit een ontoereikend onderzoek van de feiten; dat verzoeker de waarde van het goed betwist, maar zijn algemene beweringen niet staft met concrete en gedocumenteerde gegevens; dat hij geen documentatiemateriaal, wetenschappelijke studie, reportage of aan het landschap gewijd werk heeft ingediend dat zijn

aanvechting kan staven; dat de kenmerken van het landschap - dat volgens de beknopte beschrijving ervan in de korte uiteenzetting die bij het bestreden besluit is gevoegd een grote esthetische waarde heeft - beschouwd kunnen worden als een bewijs voor de historische waarde (getuigenis van het verleden van een ongewijzigd landschap) of de wetenschappelijke waarde (flora en fauna - uniek landschap) van het beschermde landschap; dat het Koevijverdal niet beschermd wordt op grond van de esthetische waarde van de "omgeving" ervan en dat verzoeker niet bewijst dat die omgeving van dien aard zou zijn dat het landschap daardoor geen enkele historische en wetenschappelijke waarde meer zou hebben; dat het dal niet beschermd is als "een ongerept stuk natuur", maar als een halfnatuurlijk gebied; dat het begrip "halfnatuurlijk gebied" zelf verstedelijkte ruimten of verkeerswegen impliceert; dat verzoeker niet aantoont dat alle door bomen omzoomde, vochtige percelen die worden aangevoerd om het gebied te beschermen, buiten de beschermde perimeter zouden liggen;

Overwegende dat, toen het bestreden besluit werd uitgevaardigd, het goed volgens het gewestplan en het GewOP in een groengebied lag waar alleen handelingen en werkzaamheden zijn toegestaan die strikt noodzakelijk zijn voor de bestemming van die gebieden of die rechtstreeks aansluiten bij de sociale functie ervan, zonder dat de eenheid van die gebieden of de wetenschappelijke, pedagogische of esthetische waarde ervan in twijfel kunnen worden getrokken; dat in het bestreden besluit dus zonder dwaling omtrent het recht kon worden gesteld dat de beperkingen op de toepassing van het eigendomsrecht het gevolg zijn van het bouwverbod dat voortvloeit uit de voorschriften van het gewestplan en het ontwerp van GBP (agrarisch gebied); dat het derde middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De zaken met de nummers A.78.783/XIII-690 en A.92.036/XIII-1714 worden samengevoegd.

Artikel 2.

De beroepen worden verworpen.

Artikel 3.

De kosten, bepaald op 347,06 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de XIIIe kamer, op drie maart tweeduizend vijf door:

de Hr.	HANOTIAU,	kamervoorzitter,
Mevr.	GUFFENS,	staatsraad,
de Hr.	DAOUT,	staatsraad,
Mevr.	MALCORPS,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

M.-Chr. MALCORPS

M. HANOTIAU

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.